

сълзитѣ на беднитѣ и страдащитѣ, да накаже жестокитѣ и несправедливитѣ! Въ тая нощъ се роди Спасителътѣ!

Радостъ залѣ лицето на старата жена:

— О, добри хора, вземете и мене! Заведете ме да видя светото дете! Мои-тѣ дни сж преброени — нека си отида съ радостѣта, че съмъ видѣла Спасителя!

И бабичката съ немощнитѣ си нозе тръгна следъ кервана. Тя почувствува, че нѣкаква непозната сила се влѣ въ снагата ѣ и я укрепи.

Когато стигнаха до пещерата, гдето се бѣше родилъ Исусъ, керванътѣ спрѣ.

Пещерата бѣше озарена отъ свѣтлината на голѣмата звезда и много хора се трупяха тамъ и чакаха редъ да влѣзатъ и да се поклонятъ предъ младенца, който лежеше голъ въ една ясла. Тукъ бѣха богатитѣ търговци, бѣлобрадитѣ мждреци и овчаритѣ отъ високитѣ планини. Всѣки носѣше своя даръ, за да го сложи предъ Исуса. Тамъ бѣха положени скжпи корони, огърлици, златни чаши, вакли агънца, благовонни масла. Само старата бабичка нищичко не носѣше. Тя бѣше толкова бедна, че освенъ своето добро, измжчено сърдце — нищо друго нѣмаше.

— Какъвъ даръ да дамъ на Спасителя? — питаше се старата жена. — Какъвъ даръ да дамъ?

И изведнажъ реши. Спустна се къмъ стадата, които бѣха прѣснати край пещерата. И взе да скуби вълна отъ всѣка овца. Наскуба цѣло вълмѣ, бързо го изпреде и съ треперящитѣ си старчески ржце изплете една ризка на свѣтото дете, за да го стопли въ студената нощъ.

Когато ризката бѣше готова, тя видѣ, че едно ангелче се спусна отъ небето.

— Ангелче, ангелче! — повика го бабичката.

— Какво, бабичко? — спрѣ се ангелчето.

